

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

ד"ר מתוך סדרת הספרים

גליון חג הפסח ה' אלפים תשע"ב תהא שנת ע"ב בגימטריא קסד.

בניסן נגאלו ובניסן עתידין להגאל.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים]

הקשר בין גאלת פורים לגאלת פסח.

הניצוצות שבתוך הקלפה, בסוד ברוך המן, שמברכים את הניצוץ שמחיה את המן ומבררים אותו. וזאת הבחינה של פרה אדמה להוציא לגמרי את הרע שבנגה, ולברר את ניצוץ הקדשה ממנה. ולכן הוצאת הניצוצות היא הכנה לגאלת פסח שבאה לאחר ברור הניצוצות שנעשה בפורים ובפרה אדמה.

וכן מצינו במדרש (שמ"ר יט, ב) "יהי לבי תמים בחקיך" זה חקת הפסח וחקת פרה אדמה, ששניהן דומין זה לזה, בזה נאמר "זאת חקת הפסח", ובזה נאמר "זאת חקת התורה", ואי אתה יודע איזו חקה גדולה מזו, משל לב' מטרונות דומות שהיו מהלכות שתיהן כאחת נראות שוות, מי גדולה מזו, אותה שחברתה מלנה אותה עד ביתה והולכת אחריה, כך בפסח נאמר בו חקה ובפרה נאמר בה חקה, ומי גדולה, הפרה, שאוכלי פסח צריכין לה. רואים שפרה אדמה היא הכנה לפסח, ודומה לפסח. וכן בארנו בנספח למאמר 'סוד החצי' שפרנסה היא אותיות נס בתוך אותיות פרה, לרמז שפרשת פרה סמוכה לחדש ניסן להביא פרנסה לישראל בפסח פשידונין על התבואה. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א שהפרפס שאוכלים בליל פסח מרמז גם על פסח, וגם על פורים, וגם על כפרה. אותיות פ"ס של כרפ"ס מרמזות על פסח. אותיות פ"ר של כרפ"ס מרמזות על פרים. ואותיות כפ"ר של כרפ"ס מרמזות על כפרה. ומבאר לדברינו שיש כאן רמז על החבור של פורים ופסח דרך הכפרה של פרה אדמה וכל זה נרמז בכרפ"ס שהוא אותיות ס' פרה, ומרמז

מובא ברש"י (תענית כט.) משנכנס אדר מרבין בשמחה, ימי נסים היו לישראל פורים ופסח. ורואים שרש"י מקליל את גאלת פורים ופסח יחד, שכבר משנכנס אדר שמחים עם חגים אלו. וכן מובא בשם רבי אברהם אלימלך מקרלין (מטה אהרן) שמצות השבתת השאור של פסח, מתחילה ממצות מחית עמלק של פורים. וכן שמעתי בשם האדמו"ר מסטראפקוב שליט"א על השיר ששרים בליל פסח 'חד גדאי דזבין אבא בתרי זוזי' ומרמז על כל הגאלות. שאבא כידוע, מרמז על אבינו שבשמים, והוא קנה את הגדי בשני זוזים שהם מחצית השקל. [שהרי שקל הוא ד' זוזים]. ויש כאן רמז שבזכות מצות מחצית השקל שהיה בחדש אדר, אנו זוכים להשתלשלות של גאלת פסח ושחיטת מלאך המות והגאלה העתידה.

מובא ב'לקוטי מוהר"ן' (עד) אחר פורים קורין פרשת פרה, שהיא הכנה לפסח. ובתחלה הוא בחינת פור, כי פורים על שם הפר ואחר כך נעשה פרה. נראה לבאר דבריו על פי דברי הברטנורא (שקלים א, א) שהיו שורפים את הפרה האדמה בירושלים ביום ט"ו באדר, שהוא יום פורים בירושלים. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' ישראל שלזינגר שליט"א שרואים קשר בין שושן הבירה לפרה אדמה במשנה, (מידות א, ג) שער המזרחי, עליו שושן הבירה צורה, שבו כהן גדול השורף את הפרה וכל מסעדיה יוצאים להר המשחה. וכן פרה אדמה בגימטריא פורים. בארנו ב'מאמרי חנכה' שבפורים יש הארה מיחדת שמקדשת את קלפת נגה יותר משבת, והרע שבנגה יוצא מהנגה לגמרי, והוא יום מסגל להוציא את

על ששים רבוא ישראל שעבדו עבודת פֶּהַךְ בַּמִּצְרַיִם וּבִרְרוּ
את הַנִּיצוּצוֹת כְּדִי לְזַכּוֹת לְגֵאלָהּ.

וְכֵן הָאוֹר שֶׁל פּוֹרִים קָשׁוּר עִם פֶּסַח, כְּפִי שִׁדּוּעַ שֶׁהֵמֵן
נִתְּלָה בְיוֹם טוֹב שְׁנֵי שָׁל פֶּסַח, וּבְאוֹתוֹ יוֹם קוֹדֵם
הַתְּלִיָּה הַרְכִיב הֵמֵן אֶת מְרַדְכִי עַל הַסּוּס, וְהִיָּה מִשְׁתַּה הַיֵּין
הַשְּׁנֵי. וּבִלְלָהּ קוֹדֵם נִדְּדָה שְׁנַת הַמֶּלֶךְ. וּבְיוֹם טוֹב רֵאשׁוֹן
שֶׁל פֶּסַח הוֹשִׁיט אַחְשׁוֹרוֹשׁ אֶת שְׂרָבִיט הַזֶּהָב, וְהִיָּה מִשְׁתַּה
הַיֵּין הָרֵאשׁוֹן. וְהֵמֵן הַכִּין אֶת הָעֵץ. וְכֵן יִשׁוּעַת פּוֹרִים בָּאָה
לְאַחַר שֶׁהִתְעוֹרַר רַעַשׁ בְּשָׁמַיִם מִזֶּה שִׁצְמוּ בְיוֹם א' דְּפֶסַח.
וְהוֹסִיף הַרְהֵ"ג ר' י' ש' צוֹר שְׁלִיט"א שִׁצְמוּ בְּפֶסַח
בְּגִימְטְרִיא פּוֹר. לְרַמֵּז שֶׁשְׂרַשׁ חַג הַפּוֹרִים הוּא מֵהַצּוּם שִׁצְמוּ
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּפֶסַח.

נִרְאָה לְבָאֵר מְדוּעַ הַקְּפִידָה הַתּוֹרָה שֶׁלֹּא יַעֲלֶה עַל הַפֶּרֶה
הָאֲדָמָה עוֹל, דְּמִלְאָכָה בְּגִימְטְרִיא הֵמֵן, וְהִיא שִׁיבְת
לְקַלְפַת הֵמֵן, כְּדַבְּאַרְנוּ בְּמֵאמֵר 'מַחִית עִמְלֶק' אֶת סוּד ל"ט
מִלְאָכוֹת, וְל"ט קְלָלוֹת. וְכֵאֵן שִׁמְפוֹרִים נַעֲשִׂית פֶּרֶה, צְרִיךְ
לְהִזְהַר מֵאֵד מִקְלַפַת הֵמֵן וְעִמְלֶק שֶׁלֹּא תִהְיֶה לָהֶם שׁוּם
אַחִיזָה בַּפֶּרֶה אֲדָמָה.

מוֹבָא בְּשֵׁעַר הַמִּצְוֹת' לְהֵאָרִיז"ל (חוקת עב) דִּין אֶפְרַיִם
הַפֶּרֶה וְכו', לְפִי שֶׁנִּמְשָׁכִים מִן ה' עֲלָאָה שֶׁהִיא
אֵמָא, וְזֶהוּ פֶּרֶה, פ"ר ה', וְלְפִי שֶׁנִּמְשָׁכִין מִן בִּינָה
דְּדִינִים מִתְּעָרִין מִינָה לְכֵן נִקְרָא אֲדָמָה בְּסוּד אֲדָם
הַדִּין, וְלְכֵן אֲדָמָה גִימְטְרִיא חֲמִשִּׁים שְׁעָרֵי בִינָה
שֶׁמֶשׁ דִּינִין מִתְּעָרִין. רואים שֶׁפֶּרֶה אֲדָמָה הִיא בְּחִינַת
חֲמִשִּׁים שְׁעָרֵי בִינָה שֶׁבָּאִים מֵהָאֵמָא שֶׁמִּמֶּנָּה שְׂרַשׁ הַדִּינִים
הַנִּרְמְזִים בְּצַבֵּעַ הָאֲדָם. וְכֵן בִּיציאת מִצְרַיִם מִצִּינּוּ בְּזֶהָר
(הַשְּׁמִטוֹת רסא): "כִּימִי צֵאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאָנוּ
נִפְלְאוֹת", נִפְלְאוֹת נ' פְּלָאוֹת. חֲמִשִּׁים פְּלָאוֹת שֶׁהָרִי
חֲמִשִּׁים שְׁעָרֵי בִינָה פֶּתַח הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהוֹצִיא
אוֹתָם מִשָּׁם. וּמִשׁוּם כֵּן נִזְכְּרַת יְצִיאַת מִצְרַיִם
חֲמִשִּׁים פְּעָמִים. וְגַם יְצִיאַת מִצְרַיִם הִיָּתָה דְּרַךְ מִדַּת
הַגְּבוּרָה הַנִּרְמְזֵת בְּצַבֵּעַ הָאֲדָם. כְּמוֹבָא ב'פְּרִי עֵץ חַיִּים'
לְהֵאָרִיז"ל (חג הַמִּצּוֹת ע' תַּחַח) שִׁיציאת מִצְרַיִם הִיָּתָה דְּרַךְ מִדַּת
הַגְּבוּרָה. וְכִמוֹ שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת יג, ט) "כִּי בִיד חֲזָקָה הוֹצִיאָךְ
הַיְהוָה מִמִּצְרַיִם", וְיָד חֲזָקָה מְסַמְּלַת אֶת מִדַּת הַגְּבוּרָה.

וְכֵן בַּמִּצְרַיִם, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הִכָּה אֶת הַבְּכוֹרִים דְּרַךְ
בְּחִינַת הַתְּכַלֵּת, שֶׁכְּלָתָה אֶת הַבְּכוֹרִים, וּמְסַמְּלַת אֶת
מִדַּת הַגְּבוּרָה, כְּמוֹבָא בְּזֶהָר (תְּרוּמָה קל"ה). תְּכַלֵּת זֶה פֶּסַח
שֶׁלְטוֹן סוּד הָאֵמוּנָה, מִפְּנֵי שֶׁהַתְּכַלֵּת לֹא שָׁלְטָה עַד
שֶׁכְּלָתָה וְהִרְגָה כָּל בְּכוֹרֵי מִצְרַיִם. רואים שֶׁהַתְּכַלֵּת
וּמִדַּת הַגְּבוּרָה, הִיא זוֹ שֶׁהִרְגָה אֶת בְּכוֹרֵי מִצְרַיִם. וְכֵן מִצִּינּוּ
בְּרַש"י (בְּמִדְבָר טו, מא) "פְּתִיל תְּכַלֵּת", עַל שֶׁם שְׁכוֹל
בְּכוֹרוֹת, תְּרָגוּם שֶׁל שְׁכוֹל תְּכַלָּא, וּמִכְתָּם הִיָּתָה
בְּלִילָהּ, וְכֵן צַבֵּעַ הַתְּכַלֵּת דּוֹמָה לְרַקִּיעַ הַמִּשְׁחִיר לְעַת
עָרְב. וְלְכֵן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא צִוָּה לְתַת אֶת הַדָּם עַל
הַמִּשְׁקוֹף וְהַמְּזוּזוֹת, דָּדָם שֶׁיֵּךְ לְמִדַּת הַגְּבוּרָה. וְכֵן "כִּי בִיד
חֲזָקָה הוֹצִיאָךְ הַיְהוָה", סוֹפֵי תְבוֹת ל"ד כַּה"ה, שֶׁהִיא הִיָּד
הַשְּׁמַאלִית, הַמְּסַמְּלַת אֶת מִדַּת הַגְּבוּרָה. וְכֵן מִצִּינּוּ בְּגִמְרָא
(שְׁבַת ז:ט) שִׁיציאת מִצְרַיִם הִיָּתָה בְיוֹם ה', וְיוֹם ה' מְסַמְּלַת אֶת
סְפִירַת הַהוֹד שֶׁהִיא בְּבְחִינַת גְּבוּרָה. וְכֵן מִצִּינּוּ בְּמִדְרַשׁ
(יְלֻקוֹט שְׁלַח תשנ) שֶׁהַצִּיץ הַמְּקוּם עַל בְּתֵי אֲבוֹתֵינוּ
בַּמִּצְרַיִם שֶׁנֶּאֱמַר "מִצִּיץ מִן הַחֲרָכִים". וּמוֹבָא ב'סִפְר
הַלְקוּטִים' לְהֵאָרִיז"ל (ש"ה ש' ע' שְׁלו) עַל הַכְּתוּב "מִשְׁגִּיחַ מִן
הַחֲלָנוֹת מִצִּיץ מִן הַחֲרָכִים", שֶׁחֲלוֹנוֹת מְסַמְּלִים אֶת
הַשְּׁפָעַת הַחֲסָדִים. וְחֲרָכִים שֶׁהֵם פְּתָחִים קְטָנִים מְסַמְּלִים
אֶת הַשְּׁפָעַת הַגְּבוּרָה. וְכֵן יְצַחֵק הַמְּסַמְּלַת אֶת מִדַּת הַגְּבוּרָה
בְּגִימְטְרִיא ח'ר.

מִצִּינּוּ בְּגִמְרָא (פְּסַחִים קח). הַסִּיבַת יְמִין לֹא שְׁמִיָּה
הַסִּיבָה. וּמוֹבָא הַרְשֵׁב"ם שֶׁם שְׁהָרִי בְּיָמֵינוּ הוּא
צְרִיךְ לְאָכַל. נִרְאָה דְּלְכֵן צְרִיךְ לְהַסֵּב בְּלִיל פֶּסַח עַל צֵד
שְׁמָאֵל, לְרַמֵּז שֶׁהַגְּאֵלָה וְהַחֲרוּת בָּאוּ דְּרַךְ צֵד הַשְּׁמָאֵל. וְכֵן
סִדְר קָרְבָנוּ פֶּסַח ר"ת פֶּס"ק הַמְרַמֵּז עַל חֲתוּךְ הַגְּבוּרָה. וְכֵן
נִרְאָה, דִּישׁ רַמֵּז בְּכְתוּב (שְׁמוֹת יח, ט) "וַיַּחֲדֵד יִתְרוֹ עַל כָּל
הַטְּבָה אֲשֶׁר עָשָׂה ה' לְיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הִצִּילוּ מִיַּד מִצְרַיִם",
דְּהַחֲצֵלָה מִמִּצְרַיִם הִיָּתָה עַל יְדֵי מִדַּת הַגְּבוּרָה, שֶׁהִיא
בְּבְחִינַת סִפְיָן חֵד.

וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְר 'אֵמוּנוֹת עֵתִיךְ' (מוֹעֵדִים ג' ע' לד) בְּשֵׁם
הַמַּהֲר"ח פְּלָאג'י שִׁישׁ חֲמִשִּׁים פְּסָקוֹת ב'הַגְּדָה שֶׁל
פֶּסַח' דִּיציאת מִצְרַיִם הִיָּתָה מֵהַשְּׁעָר הַחֲמִשִּׁים. וְכֵן בְּאַרְנוּ
בְּמֵאמֵר 'דְּגִים מְסַפְר שְׁבַע' עַל הַכְּתוּב (שְׁמוֹת ז, ז) "וּמִשָּׁה בֵּן

שְׂרָפוֹת, שֶׁבַע הַזֵּיזוֹת, שֶׁבַע כְּבוֹסִיּוֹן, שֶׁבַע טְמָאִים, שֶׁבַע טְהוֹרִים, שֶׁבַע כְּהֻנִּים, וּבְזָה יוֹבֵן שְׁלֹא נִתְכַּפֵּר לָהֶם עֹזן הַעֲגָל לְגַמְרֵי כִּי בַעֲזוֹן הַעֲגָל שֶׁהִיא עֲבוֹדָה זָרָה דְרָבִים, פָּגְמוּ עַד שֶׁעַר הַנֹּחַן בְּמוֹחִין, וְאִם הִגִּם שְׁמֵשָׁה רַבָּנוּ עָמַד בַּפָּרֶץ לְפָנֵיהֶם וְעוֹרֵר עֲלֵיהֶם הַמִּטְּ שְׁעָרִים [עַל יְדֵי הַפָּרָה אֲדַמָּה] נִתְכַּפֵּר עֹזן הַעֲגָל עַד שֶׁעַר הַחֲמִשִּׁים, אָבֵל מֵה שֶׁפָּגְמוּ בְּשַׁעַר הַנֹּחַן לֹא הָיָה בְּאִפְשָׁר לְתַקֵּן, כִּי גַם מִשָּׁה לֹא הִשְׁיִגוּ, עַל כֵּן אֵינּוּ בְּאִפְשָׁר שִׁיתְכַּפֵּר מַעֲשֵׂי הַעֲגָל לְגַמְרֵי, עַד לְעֵתִיד כְּשִׁיְהִי בְּרוּחֵי עוֹלָמוֹת וְיִתְגַּלֶּה שְׁעַר הַנֹּחַן. נִרְאֶה לְהוֹסִיף עַל דְּבָרָיו שֶׁלְעֵתִיד לְבֹא כְּשֶׁתְּהִי הַפָּרָה הַשְּׂמִינִית, הַפָּרָה הָאֲדָמָה תִּכְפֹּר עַל עֹזן הַעֲגָל שֶׁפָּגְמוּ בְּשַׁעַר הַנֹּחַן. דֵּה־פָּרָה אֲדַמָּה עֲצֻמָּה תִּהְיֶה בְּחִינַת שְׂמִינִי, וְתוֹכֵל לְכַפֵּר גַּם עַל פָּגַם הַנֹּחַן. מֵה שְׂאִין כֵּן בְּזִמְנֵי מִשָּׁה, הַפָּרָה כְּפָרָה רַק עַל הַמִּטְּ שְׁעָרִים שֶׁפָּגְמוּ בַּעֲגָל, וְלֹא עַל הַנֹּחַן. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' י' ש' צוּר שְׁלִיט"א שֶׁפָּרָה אֲדוּמָה עִם ו' בְּגִימְטְרִיא שְׁמוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד מְנַחֵם בֶּן עֲמִיאל. לְרַמֵּז שֶׁבְּזִמְנֵי הַמְּשִׁיחַ נִזְכָּה לְפָרָה הָאֲדָמָה הַגְּבוּהָה בְּיוֹתֵר.

מוֹבָא בְּחִיד"א (נחל קדומים) עַל הַפְּתוּב "זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר צִוָּה ה' לְאֹמְרֵי". שְׁ"צוּה", בְּגִימְטְרִיא ק"א, וּמְרַמֵּז שְׁצָרִיךְ "לְאֹמְרֵי", אֵת "הַתּוֹרָה" וְלַחֲזוֹר עֲלֶיהָ ק"א פְּעָמִים. וְהִרְבַּ מְבַרְאֵנִיב מוֹסִיף עַל זֶה שְׁ"זֹאת", ר"ת זָה אֵל תִּשְׁכַּח. הֵינּוּ שֶׁסְּגָלָה זֹו עוֹזְרֵת שְׁלֹא לְשַׁכַּח אֵת הַתּוֹרָה, כְּמוֹבָא בְּ"שַׁעַר מֵאֲמָרֵי רז"ל" לְהֶאֱרִיז"ל (חֲגִיגָה) שְׁס"מ הוּא שֶׁר הַשְּׁכַחָה וְהוּא בְּגִימְטְרִיא ק'. לְכֵן מִי שְׁלוּמַד ק"א פְּעָמִים הוּא עוֹלָה מֵעַל הַס"מ וְאֵינּוּ שׁוֹכַח. וּמִקְשָׁה הַסֵּפֶר 'שְׁבִילֵי פְּנִיחַס' מַדּוּעַ כָּל זֶה נִרְמַז בְּפִרְשַׁת פָּרָה אֲדָמָה. וּמְבַרֵּר לְדַבְרֵינוּ כִּינּוֹן שֶׁפָּרָה אֲדָמָה מְרַמֵּזת עַל אֲמָא עֲלָאָה, שְׁנִמְצָאת מֵעַל אַחֲזִיזת הַחִיצוֹנִים, כָּאִן הַמְּקוֹם לְרַמֵּז אֵיךְ יוֹצֵאִים מֵהֶם וְעוֹלִים לְעוֹלָם שְׁמַעַל אַחֲזִיזָתָם. וְכֵן מוֹבָא בְּשֵׁם רַבִּי אֶהְרֹן מִקְרָלִין שֶׁהַתּוֹרָה אוֹמַרְתָּ עַל מִצְוֹת פָּרָה אֲדָמָה (בַּמְדַּבֵּר יט, א) "זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה", וְלֹא חֻקַּת הַפָּרָה, לְרַמֵּז שֶׁמְצָוָה זֹו שֶׁהִיא יְסוּד הַטְּהָרָה, הִיא יְסוּד לְכָל הַתּוֹרָה.

שְׂמִנִּים שְׁנָה וְאֶהְרֹן בֶּן שְׁלֹשׁ וּשְׂמִנִּים שְׁנָה בְּדַבְרָם אֶל פְּרָעָה". דָּזָה מְרַמֵּז שְׁמֵשָׁה וְאֶהְרֹן דְּבָרוּ אֶל פְּרָעָה בְּכַח הַשְּׂמִינִי, שֶׁהוּא שַׁעַר הַחֲמִשִּׁים שְׁבָא לְאַחַר הַשְּׁבַע כְּפוּל שְׁבַע. וְכֵן מְצִינּוּ בַּזְהָר (תִּיקוּנִים מ:ב) "סוֹס וּרְכָבוֹ רָמָה בָּיִם" זֶה יָם חֲמִשִּׁים שְׁעָרֵי בֵּינָה.

וְכֵן רוֹאִים ז' פְּעָמִים נ"ו בְּכַתוּב (שְׁמוֹת י, ט) "וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה בְּנַעֲרֵינוּ וּבְזִקְנֵינוּ נִלְכֵךְ בְּבִגְדֵינוּ וּבְבִגְדוֹתֵינוּ בְּצִאֲנוֹנוּ וּבְבִקְרָנוּ נִלְכֵךְ כִּי חַג ה' לָנוּ". וְאוֹתִיּוֹת נ"ו מְסַמְּלוֹת אֵת מִדַּת הַגְּבוּרָה. וְנִרְאֶה לְבַאֵר מַדּוּעַ יֵשׁ שְׁבַע פְּעָמִים נ"ו. כִּינּוֹן שְׁיִצִּיאַת מִצְרַיִם הִיְתָה דְרָךְ הַשְּׂמִינִי, צָרִיךְ הַכְּנָה בְּמִסְפָּר שְׁבַע כְּדֵי לְהַתְקַשֵּׁר לְשְׂמִינִי. כְּכִי שְׁבַאֲרָנוּ בְּ"מֵאֲמָרֵי חֲנֻכָּה", מַדּוּעַ אֵינּוּ מִלָּה בְּלֹא שְׁבַת, וּמַדּוּעַ סְפִירַת הַעֲמֵר מְכִינָה לְשְׂמִינִי שֶׁל מַתָּן תּוֹרָה וְעוֹד. וְכֵן בְּפָרָה אֲדָמָה הִיְתָה הַכְּנָה עִם מְסַפֵּר שְׁבַע, כְּמוֹבָא בְּפִרוּשׁ הַגְּר"א עַל הַזְהָר (אַחֲרֵי עו:) שְׁמַצִּינּוּ בְּמִדְרָשׁ (בַּמְדַּבֵּר יט, ב) ר' חֲנַן בֶּן פִּזִּי פִּתַח קִרְיָא בְּפִרְשַׁת פָּרָה שִׁישׁ בָּהּ מִשְׁבְּעָה שְׁבַע, שְׁבַע פְּרוֹת, שְׁבַע שְׂרָפוֹת, שְׁבַע הַזֵּיזוֹת, שְׁבַע כְּבוֹסִיּוֹן, שְׁבַע טְמָאִים, שְׁבַע טְהוֹרִים, שְׁבַע כְּהֻנִּים. וּמְבַאֵר שֶׁפָּרָה אֲדָמָה שִׁיְכַת לְמִסְפָּר שְׂמוֹנָה, לְכֵן הִיוּ בָּהּ שְׁבַע כְּפוּל שְׁבַע. וְכֵן מוֹבָא בְּתוֹסְפֹתָא (סַנְהֶדְרִין ג, ב) אֵינּוּ שׁוֹרְפִין אֵת הַפָּרָה אֲלֵא בְּבֵית דִּין שֶׁל שְׁבַע עִים וְאַחַד. וּמְבַאֵר לְדַבְרֵינוּ כִּינּוֹן שֶׁפָּרָה אֲדָמָה פּוֹעֵלַת דְרָךְ הַשְּׂמִינִי, צָרִיךְ הַכְּנָה בְּמִסְפָּר שְׁבַע כְּדֵי לְהַתְקַשֵּׁר לְשְׂמִינִי. וְכֵן הִזְאֵת דָּם הַפָּרָה הִיְתָה שְׁבַע פְּעָמִים, כְּמוֹ שְׁכַתוּב (בַּמְדַּבֵּר יט, ד) "וְלִקַּח אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן מִדָּמָה בְּאֶצְבָּעוֹ וְהִזָּה אֶל נִכַח פְּנֵי אֹהֶל מוֹעֵד מִדָּמָה שְׁבַע פְּעָמִים". וְכֵן מְצִינּוּ בַּזְהָר (אַחֲרֵי עו:) שְׁאֲלִיְהוּ נָתַן שֵׁם לְפָרָה אֲדָמָה, בַּת שְׁבַע אִם שְׁלֵמָה, וְרוֹאִים שִׁישׁ כָּאִן רַמֵּז לְמִסְפָּר שְׁבַע שֶׁל הַמַּלְכוּת שְׁמַתְחִבֵּר לְבְּחִינַת אֲמָא. וְכֵן שְׁמַעֲתִי מֵהַרְה"ג ר' י' ש' צוּר שְׁלִיט"א שְׁאֲפֹר פָּרָה אֲדוּמָה בְּגִימְטְרִיא "מְצוּלוֹת יָם", וּמְבַאֵר לְדַבְרֵינוּ ד' מְצוּלוֹת יָם מְסַמְּלִים אֵת אֲמָא עֲלָאָה שִׁישׁ לָהּ נ' שְׁעָרֵי בֵּינָה כְּמִנְיֵן י"ם. וְשֵׁם מְשֻׁלְכִים אֵת כָּל הַעֲוֹנוֹת וּמְכַפְרִים עֲלֵיהֶם, כְּמוֹ שְׁכַתוּב (מִיכָה כ, יט) "וְתִשְׁלִיךְ בְּמַצְלוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם".

מוֹבָא בְּסֵפֶר 'מְאוֹר וְשִׁמְש' (בַּמְדַּבֵּר יט, א) בְּפִרְשַׁת פָּרָה שִׁישׁ בָּהּ מִשְׁבְּעָה שְׁבַע, שְׁבַע פְּרוֹת, שְׁבַע

הוספות למאמר קץ הגאולה בשנת תשע"ב

ניתן לקבל את המאמר המלא בבקשה לכתובת המייל דלקמן.

פסח היום בגימטריא תשע"ב.

והוסיף הרה"ג ר' מ' ח' ש' שליט"א שאם נחשב את 229 שנים מתשע"ב עד סוף הששת אלפים שנה, ביחס לששת אלפים שנה, נקבל 3.6 אחוז. פעמים ח"י בבחינת יסוד, שמסמל את משיח בן יוסף. ואותו דבר אם נחשב את הימים בין פורים לראש חודש ניסן, [13.5 ימים, כי בפורים הלילה שאחריו הולך אחרי היום לעגן סעדת פורים כמובא בפוסקים]. ביחס ל365 ימות השנה, נקבל 3.6 אחוז. וכמו שפורים הוא אתחלתא דגאלת ניסן, שכבר דורשים מפורים בהלכות הפסח שלשים יום קודם החג. וכן האור של פורים קשור עם פסח, כפי שידוע שהמן נתלה בפסח, וישועת פורים באה לאחר שהתעורר רעש בשמים מזה שצמו ביום א' דפסח. וכן מובא ברש"י (תענית כט.) **משנכנס אדר מרבים בשמחה, ימי נסים היו לישראל פורים ופסח.** ורואים שרש"י מכליל את גאלת פורים ופסח יחד, שכבר משנכנס אדר שמחים עם חגים אלו. וכפי שמובא ב'לקוטי מוהר"ן' (עד) **פורים על שם הפר ואחר כך נעשה פר"ה. שהיא הכנה לפסח.** כך שנת תשע"ב היא אתחלתא דגאלה בבחינת פורים שבא קודם פסח. וכפי שנגבאר לקמן שסוד התקופה שלנו הוא בבחינת נסירה כמו הסוד של פורים.

וכן מצינו בגמרא (מגילה יג:) שהמן אמר לאחשוורוש שעם ישראל משתמטים ממלאכה בטענת **שבת היום פסח היום**, ורואים שהמן חבר את השבת לפסח. ובשנת תשע"ב פסח יחול בשבת. וכן **"שבת היום"**, עם האותיות והמלים בגימטריא תשע"ב. וכן פסח היום עם המלים והכולל בגימטריא תשע"ב, לפי החשבון שאות מ"ם סופית היא מספר שש מאות. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שה'תשע"ב מרמז בנסח ההגדה **'תעשה בו את האת'.** וכן נסח ההגדה המרמז על הגאלה העתידה, **"ובזרע נטויה" זו החרב. כמה שנאמר, "וחרבו שלופה בידו נטויה על ירושלים"** בגימטריא ה'תשע"ב.

וכן פסח דורות עם האותיות בגימטריא תשע"ב. וכן זמן חירותנו בגימטריא ה'תשע"ב.

וכן שביעי של פסח יחול בשנת תשע"ב בערב שבת, והיום השמיני שלמחרת יחול בשבת, ובגלל שעושים ערוב תבשילין ומערבבים את קדשת השבת והחג, השבת יש לה גם קדשת פסח. יוצא שיש לנו בתשע"ב בחינת יום שמיני של פסח, ובודאי יום זה שהוא בחינת שמיני שמשם שרש הגאלה, מסגל מאד לפתח את שערי הגאלה, ולזכות לאתחלתא דגאלה ברחמים אכ"ר.

ועוד נראה להוסיף שהג"א שהבאנו על זמן מנחה גדולה, הוא לשיטתו שהיה מתפלל מנחה גדולה, וכידוע שיטת הג"א שמנחה גדולה היא לכתחילה ולא רק בדיעבד, (עיי' בניאר הג"א על ש"ע אר"ח רלג א). ובאמת נראה דלעגן הגאלה העתידה זמן מנחה גדולה הוא לכתחילה לכל השיטות, דזמן הגאלה העתידה הוא בסוד **ערב פסח** [ערב הגאלה], **שחל בערב שבת** [באלף הששי], ומצינו במשנה (פסחים ה, א) **חל ערב פסח להיות בערב שבת, נשחט בשש ומחצה.** וכן בשנת תשע"ב ערב פסח יחול בערב שבת. וכן חג הפסח מתחיל לאחר שש וחצי חדשים מתחלת השנה, ומרמז על זמן הערב של מנחה גדולה. וכן ביום ערב פסח תשע"ב קוראים בתורה לפי סדר חלקת הפרשיות לכל יום. בפרשת שמיני את הפסוק (ויקרא יא, ח) **"ואת התנשמת ואת הקאת ואת הרחם".** ומצינו בגמרא (חולין סג.) **אמר רבי יהודה, "רחם" זו שרקרק. ולמה נקרא שמה "רחם" אמר רבי יוחנן, כיון שבאה רחם, באו**

רחמים לעולם. אמר רב ביבי בר אבאי, והוא דיתבי אמיד, ועביד "שרקרק", וגמירי דאי יתיב
אארעא ושריק אתי משיחא, שנאמר, "אשרקה להם ואקבצם".

מצינו בזהר (פנחס רמט.) מבאר באריכות את ענין הלדה בב' שנים, ומשמע שם בכמה מקומות שעקר נקדת
הלדה של ב' משיחין היא ב"ד בניסן. וכן 'יד' ניסן בגימטריא "פקד". ומובא ב'אור החיים' (שמות ג,
טז) שהלשון "פקד" בפתוב שם, מרמז על הגאלה העתידה. וכן 'יד' בניסן בא אחרי ק"ץ ימים מתחלת
השנה. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שניסן בגימטריא יוסף דוד, המסמלים חבור ב' משיחיים. וכן נבאר
לקמן ששנת תשע"ב היא נקדת החבור בין ב' משיחין בתהליך של מאה שנה, ולכן משיח בן אפרים
ויהודה בגימטריא ה'תשע"ב. והוסיף הרה"ג רבי אליעזר שלמה זוננשיין שליט"א שא' נסן תשע"ב
בגימטריא הכתוב "אני הוי"ה בעתה אחישנה". וכן מרן הגר"ע יוסף שליט"א אמר לאחר שעוררו במוצ"ש
פרשת זכור, להתכונן למשיח בפסח הקרוב. וכן שמעתי בשם הרה"ג המקבל ר' תדהר אילון אזולאי שליט"א
שכבר בחדש ניסן הקרוב תתחלנה המהפכות הגדולות של הגאלה. (הדברים נאמרו לאברכים שעשו גלגולי שלג
עם כוונות בשובבי"ם לכפרה, והרב אמר להזדרז בתיקון כי אחרי פורים העולם הולך להתהפך ולא יוכלו יותר לעשות
תיקונים כאלו.) והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שניסן נגאלו בגימטריא אירן.

תשע"ב בסימני הטור וה'שלחן ערוך'.

מובא מהריעב"ץ שסימני הטור וה'שלחן ערוך' נקבעו ברוח הקדש ולכן הלכות תקיעות הן בסימן **תקפ"ו**,
שעולה כמנין **שופר**. וכן מובא בהקדמה לספר 'וילקט יוסף' שהלכות למוד תורה בלילה נקבעו בסימן
רח"ל לרמז שלמוד בלילה הוא תקון לשכינה שנקראת רחל. וכן הלכות צניעות הם בסימן ר"מ, דר"מ
בגימטריא **עמלק**. כיון שעל ידי הצניעות נלחמים בעמלק. שענינו לפגם בצניעות של עם ישראל. וכן
ב'יורה דעה' סימן ר"מ הוא הלכות כבוד אב ואם ובארנו במאמר 'חשמל דם' שעל ידי מצות כבוד אב ואם
נלחמים בעשו ובעמלק שהצטינו במצנה זו. על פי זה נראה שיש רמז לגאלה בתשע"ב: סימן **תע"ב** ב'שלחן
ערוך' מדבר על דיני ליל הסדר ופותח **היה שלחנו ערוך מבעוד יום כדי לאכול מיד כשתחשן**.
ועדין חסרה לנו האות **ש'** להשלים **לתשע"ב**, ונבדק איך מתחיל סימן **ש'** ב'שלחן ערוך', ופלאי פלאים:
הסימן מדבר על הלכות סעדתא דדוד מלפא משיחא, ופותח דומה מאד לנסח של פסח: **לעולם יסדר**
אדם שלחנו במוצאי שבת כדי ללוות את השבת. יוצא שאם נחבר את הנושא והפתיחה של סימן
ש' וסימן **תע"ב** נקבל חבור של דוד המלך עם ליל פסח, שהוא סוד הגאלה שאנו מיחלים לה בלילה הגדול
הזה הבעל"ט. וכן פרסם לאחרונה בשם צאצאיו של בעל ה'שלחן ערוך' שכתב בצואתו, שלאחר 450 שנה
מחתימת ה'שלחן ערוך', הוא קורא להמוני בית ישראל לעלות להתפלל על ציונו בצפת. וזה חל ב"א
בניסן תשע"ב יומים לפני יום ההלולא שלו.

"תשלימני: שויתי עד בקר" ר"ת תשע"ב

כתוב (ישעי' לח, יב) **"דורי נסע ונגלה מני כאהל רעי קפדתי כארג חיי מדלה יבצעני מיום עד**
לילה תשלימני: שויתי עד בקר פארי בן ישבר כל עצמותי מיום עד לילה תשלימני". ומבאר
ספר ה'לקוטים' להאר"ל שם חזקיהו ע"ה היה ניצוץ אחד משבט יהודה, וקרני ראם קרניו
בהם עמים ינגח יחדו אפסי ארץ, שהם חבלי משיח, ויהרג את כל העמים. וזה שאמר
בתפלתו, **"דורי נסע ונגלה מני כאהל רעי"**. רוצה לומר, כמו שבכל יום נוסעים הרועים את
אהליהם ממקום למקום, בן אני בא בגלגול בכל דור ודור, לראות אם הגיע הקץ. ולזאת

הסבה קפדתי פאורג חיי, ללכת ולבא בגלגול, דור אחר דור, כי לא זכו בעונם. ולהיות זה, אני רואה כי השלמת התקון הוא אריכות הגלות, וזהו "מיום עד לילה", אז "תשלימני", שהוא סוף הגלות, "והיה לעת ערב יהיה אור". רואים שהאריז"ל הבין בפסוק שישעיהו הנביא וחזקיהו כבר ידעו מזמנם שלא תהיה גאלה קודם הזמן של בעתה, רק בזמן של בעתה בסוף הגלות, "מיום עד לילה", אז, "והיה לעת ערב יהיה אור". והדברים מבהילים. וכן "תשלימני: שויתי עד בקר" ר"ת תשע"ב.

"והורידו לאיש מנחה".

מצינו בזהר חדש (חוקת סב) שתיים עשרה שנים ישב הצדיק ההוא [יוסף] בבית האסורים. משום כך שנים עשר שבטים בגלות אדום, ועל זה "והורידו לאיש מנחה". ובסוף הגלות, משום שהם נתנו מנחה, התקיים בהם "והביאו את כל אחיכם מפל הגוים מנחה לה". רואים שהגלות היא בגלל חטא מכירת יוסף, והגאלה היא בזכות המנחה שהאחים הביאו ליוסף, וכפרו על מכירת יוסף. ומבאר לדברינו שזמן המנחה הוא זמן החבור של משיח בן יוסף ומשיח בן דוד, בסוד החבור של האחים עם יוסף. וממשיך הזהר שם בא ראה, המנחה הזו נקראת ארץ קדושה, ומשתבחת בשבעה פרות עליונים שיש בה, כשהיא בהתחברות למעלה. ועל כן צנה אותם הקדוש ברוך הוא, כשיכנסו לארץ הקדושה, שיחברו אשה עם בעלה. כך אמר יעקב לבניו, השמרו מלרדת למצרים אם לא תורידו לאיש את המנחה ההיא. וכשתרדו, תתפסו כאחד, וכל העולם בשמחה. ובא ראה מה פתוב, "ויכינו את המנחה עד בא יוסף". שהמנחה הזו התתקנה בשנים עשר העמודים שלה, עד שבא בעלה להתחבר עמה בצורה. ובאותו הזמן הם יאכלו שם לחם, וסם החיים יתעורר עליהם. רואים שחבור יוסף לאחים היה בצורה בזמן מנחה, ובסוד המנחה שמחברת יסוד למלכות. וממשיך הזהר שם פתח ואמר, "קומה ה' אל נשא ידך". להגביר את הימין על הכל, כמו שנאמר "נשאתי את ידי". וזו הימין העליונה, שנקראת אל, שהרימה דגלה למעלה. וזהו צד הימין שהתעורר בעולם, והוא יקבל ממך אותה המנחה, ויקבל אותה בימין. וחשבון הכהן שבעים וחמש. שבעים ושתיים, כנגד שבעים ושנים צדדים, רשומים בצד החסד. ושלשה שנשארו כנגד שלש דרגות עליונות שהתלבש בהן. ואז מתברכים עליונים ותחתונים על ידו. ובא ראה, אלמלא אותה המנחה שירדה עמהם ומבקשת עליהם רחמים, לא יצאו משם. זהו שכתוב "ותעל שועתם אל האלהים מן העבדה". "האלהים" זו האם העליונה. "מן העבדה" זו מנחה, שהיא עבודה. ורואים את סוד הגאלה שבאה ממדת החסד שהוא בגימטריא שבעים ושתיים והשלמות שלו היא במספר שבעים וחמש. ודברים אלו מתחברים למה שנבאר לקמן שהגאלה היא בתהליך מהשנים תשע"ב, עד תשע"ה.

אברהם אבינו היה מתפלל מנחה גדולה.

מצינו במדרש (ב"ר כא, א) "עד ערב בקר" ר' עזריה ור' יונתן בשם ר' יצחק בכל מקום שיש ערב אין בקר וכל מקום שיש בקר אין ערב. אלא לכשיעשה ערבן של ישראל בקר. ורואים שהגאלה היא בסוד ערב שנהפך לבקר ולאור. וכן מצינו במדרש פליאה מתי יבא משיח, אמר להם "ויהי ערב ויהי בקר יום הששי". זה ברור שהוא רמז להם על האלף הששי לבריאה שהוא כנגד היום הששי של בריאת העולם, ובאר הרה"ג ר' יוסף שינברגר שליט"א שהוא רמז שכשיהיה ערב, "ויהי ערב" היינו זמן

מנחה גדולה, אז נזכה לגאלה שנמשלה לבקר, "ויהי בקר". וכן מצינו בגמרא (יומא כח:) שאברהם אבינו היה מתפלל מנחה גדולה. ומבואר לדברינו כיון שבזמן מנחה גדולה בעולמות מתנוצץ אור הבוקר של אברהם לבא ולגאול את ישראל, לכן אברהם הזדרז להתפלל מנחה גדולה להתחבר לאור הגדול שמתנוצץ בזמן הזה.

זמן קץ הגאלה יהיה כשיתחברו שמיטה ויובל יחד.

מצינו בזהר חדש (בלק סח:) שזמן קץ הגאלה יהיה כשיתחברו שמיטה ויובל יחד. ומבאר לדברינו שהרי יובל הוא אחרי 7 כפול 7, ועוד 7 של שמיטה יוצרים את המספר 777 שהוא בגימטריא

ה'תשע"ב.

"עדות ביהוסף שמו". ר"ת שם ע"ב.

מצינו בזהר חדש (תולדות לג:) ומאן עדות דא יוסף, הדא הוא דכתיב "עדות ביהוסף שמו". רואים שיוסף היסוד הוא בבחינת עדות. וכן מצינו בזהר (פקודי רכא:) שלכן כתוב "עדות ביהוסף", דשם זה מתגלה דרך יוסף היסוד בבחינת עדות. נראה דלכן היסוד הוא בבחינת עדות דענין העדות הוא לגלות את מה שנסתר, דדבר הידוע אין צריך עדים לגלותו. וכיון שהיסוד מגלה את הנסתרות, לכן הוא בבחינת עדות. דיוסף הוא הצדיק יסוד עולם, שעליו נאמר בזהר (פנחס רלו:) צדיק יסוד בו סוד. והוא מגלה את סודות התורה. וכן מצינו בזהר (פקודי רלד:) "סוד הוי"ה ליראיו ובריתו להודיעם" מפני שהוא מקום שעומד לגלות. וכן עדות מרמזת בפתוב המדבר על התגלות יוסף היסוד לאחיו, (בראשית מה, א) "בהתנדע יוסף אל אחיו" בהפוך אותיות. וכן ו' פעמים יסוד בגימטריא עדות. והוסיף הרה"ג ר' ד' כץ שליט"א שהכתוב "עדות ביהוסף שמו" ר"ת שם ע"ב. והכתוב "עדות ביהוסף שמו". בגימטריא ע"ב משיח בן יוסף. דסוד שם ע"ב בשנת תשע"ב, הוא סוד התגלות משיח בן יוסף.

תהליך של אסף ושש מאות שנים.

בספר 'אמרי בינה' על שיר השירים (הודפס בשנת תרנ"ז, ויש לו הסכמה מה"יטב לב' זצוק"ל) מבאר את הזהר של מאה שנה, שיש כאן תהליך של אסף ושש מאות שנים, מתחלת האסף החמשי: בארבע מאות השנים הראשונות של האסף החמשי תקנו את האות ה' של שם הוי"ה, ואחר כך יש עוד י"ב מאות שנים לתקן את האות ו' של שם הוי"ה שהיא במלויה ו' כמנין י"ב. ואחר כך מתחילות 72 שנים של חבלי משיח. ואם נחשב את אותו חשבון, ורק נוסף מאה שנה לתקון האות ה', שכן צריך להיות בפשטות, נגיע בסופו של תהליך לשנת ה'תשע"ב.

אמצע השעה השביעית, היה היחוד של אדם וחוה.

ועוד הוסיף הרה"ג ר' איתמר כהן שליט"א שכשם שמצינו בגמרא (סנהדרין לח:) שבשעה השביעית של היום הששי של בריאת העולם נזדונו אדם וחוה. כך היחוד של הגאלה בסוד חבור משיח בן יוסף ומשיח בן דוד יהיה בשעה שש וחצי של האסף הששי, שהיא נקדת האמצע של השעה השביעית של האסף. וכן מובא בספר 'קול התור' בשם הגר"א שהשנים באסף הששי שהן כנגד השעה השביעית, הן בסוד היחוד. וכן מובא בסדור היעב"ץ (סוף חלק תפילות חול) שאמצע השעה השביעית, היה היחוד של אדם וחוה, ומרמז על זמן מנחה גדולה, שהוא זמן של יחוד בעולמות. והוסיף הרה"ג ר' אביגדור אהרנזון שליט"א שבאיחוד אדם וחוה

היו שני חלקים, קודם היתה נסירה שה' בנה את הצלע לאשה, ואחר כך היה היחוד, וכן השעה השביעית התחלקה לשני חלקים, בחצי הראשון היתה נסירה, ובחצי השני היה היחוד. וכן מציינו בזהר חדש (בלק סח: עם פירוש 'מתוק מדבש') שהזיווג הראשון של אדם וחוה הוליד את נשמת המשיח.

שם 'אהיה' הוא שם הגאולה.

ואם תאמר אולי פונת הגמרא שה' יהיה עם ישראל בזמן הגלות, ואין מדבר על הגאולה. התשובה: שמובא בספר 'שערי אורה' (שער א' ושער ו') ששם אהיה הוא שם הגאולה שבא לגאל מהגלות, כמו שכתוב (שמות ג, יד) **"כה תאמר לבני ישראל אהיה שלחני אליכם"**, לרמז על שער החמישים שנקרא אהיה שהוא שלח את משה להוציא את בני ישראל ממצרים. וכן שם אהיה במלוי הה"ן במלוי, ומלוי דמלוי, אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה, למ"ד פ"א, ה"ה. ו"ו דל"ת, ה"ה ה"ה. בגימטריא תשע"ב. ויתכן ש"אהיה אשר אהיה" מרמז על ב' פעמים אהיה, היינו מלוי, ומלוי דמלוי. וכן שם אהיה במלוי הה"ן מרמז על פעמים אהיה, כי הה"ן הן סוד אהיה. והוסיף הרה"ג ר' ישראל שליט"א מקרית יואל נ"י. ששם אהיה במלוי הה"ן כמנן קנ"א יחד עם שם אהיה בא"ת ב"ש תצמ"ץ בגימטריא קתר, בגימטריא תשע"א.

מלך, קשה כהמן.

ועל פי האמת כמו בכל ענין יש עמק, ויש עמק לפנים מעמק, ואף שלא תמיד אפשר לומר דברים מכבשונו של עולם, כשעומדים לאחר מעשה, זה שונה. ראשית נקדים שגזירת המן היתה על רב כלל ישראל, ולא על כלו ממש, כפי שמצינו במדרש (שמו"ר ט, ז. פרקי דר"א פ"י. ילקוט מלכים ריא) שאחשורוש מלך רק על חצי עולם, ולא על כלו. ואם נתבונן במעשה ה' בדורנו, כשהתחילו המאה שנים של תהליך הגאולה בשנת ת"ש, רואים שהיתה כאן גזירה נוראה על רב כלל ישראל, שהמן קם ובצע את זממו הלכה למעשה, ה' ירחם, וגם לאחר שכלה ששה מליון יהודים, עדין לא נגאלנו, כבר למעלה משבעים שנה. זהו זמן שרב אלו שהיו מעל גיל עשרים, בר עונשין, בשנת ת"ש, כבר אינם אתנו היום. היינו שהגזירה היתה על רב כלל ישראל כפשוטו ממש, ה"י, והתקים בנו המלך קשה כהמן כפשוטו. ומכל זה אנו רואים שבשביל הגאולה השלמה כדי לכפר על עונות כל הדורות, היו צריכים את כל זה. ועתה נבין את העמק הגדול של הניצוץ שהיה בתוך המן ופעל דרכו את נס פורים: הרצון הפנימי של הניצוץ הזה היה להביא את הגאולה השלמה כבר אז, והיה מוכן לכלות את רב עם ישראל כפשוטו ה"י כבר אז, העקר שכבר תבא הגאולה השלמה שאין אחריה גלות, כי ידע שאין דרך אחרת, וכפי שרואים בגימנו ה"י. אלא שאז עדין לא הגיע הזמן, והניצוץ פעל בסופו של דבר שיעשו תשובה ויזכו למדרגת פורים לקבל את התורה מאהבה, ואחר כך זכו לבית המקדש השני. אבל הרצון הפנימי של הניצוץ היה, להביא את הגאולה השלמה שאין אחריה גלות, כבר מאז. וכן רואים שביום טוב ראשון של פסח שהוא היום של הגאולה העתידה, המן הכין את העץ ויצא שמח וטוב לב לאחר משתה היין הראשון. היינו שביום הזה היתה ההתנוצצות הגדולה ביותר של הניצוץ של המן. ועכשו בגימנו שאנחנו כבר אחרי גזירת המן כפשוטו, נתפלל שהניצוץ ישלים את הגאולה ברחמים גדולים, ונזכה להגאל מתוך רחמים וחסדים, שהרי עם ישראל כבר שלם את המחיר.

אחרי אותיות אֶסְתֵּ"ר, הן תשע"ב.

מצינו בגמרא (חולין קלט:): אֶסְתֵּר מן התורה מנין "ואנכי הסתר אסתיר". ומבאר רש"י אֶסְתֵּר, "הסתר אסתיר" בימי אֶסְתֵּר יהיה הסתר פנים ומצאהו צרות רבות ורעות. והאותיות שבאות אחרי אותיות אֶסְתֵּ"ר היינו אחרי ההסתר פנים, כשמתחיל הגלוי פנים, הן תשע"ב. וכן אֶסְתֵּר המלכה עם המלים והאותיות בגימטריא ה'תשע"ב. וכן אומרים בקרובץ לפורים: את אֶסְתֵּר, גל ממסתיר לגואל. ורואים שמגלת אֶסְתֵּר מגלה את ההסתר ומביאה את הגאולה. וכן אם נכפיל את המלה מגלה כפול הדסה, שמה של אֶסְתֵּר, נקבל 5772. ומגלה כפול הדסה – אֶסְתֵּר, זו הפאה פנימית בתוך המלים מגילת אֶסְתֵּר, ומגלה את הזמן שהם מתחברים. ועוד נראה להוסיף על זה את דברי האריז"ל בספר הלקוטים (ויחי) אֶסְתֵּ"ר ר"ת סוף תוך ראש א'. בסוד "ואנכי הסתר אסתיר". היינו שאֶסְתֵּר מרמזת על כל הבריאה מתחלתה ועד סופה ששרשה באות א' של "אנכי". והוסיף הרה"ג ר' יוסף מרציאנו שליט"א מצרפת, ש"הסתר אסתיר" בגימטריא 1336, שהוא זמן הקץ בדניאל, "אשרי המחפה ויגיע לימים אֶלף שלש מאות שלשים וחמשה". וכשם שאחר אֶסְתֵּר זכינו לשרש בית שני, כך אחר אותיות אֶסְתֵּ"ר בתשע"ב, נזכה לשרש הבית השלישי אכ"ר. וכן מובא בקנטרס 'דעה חכמה לנפשך' (פורים תשע"ב) מהגרי"מ מורגנשטרן שליט"א, שאֶסְתֵּר צוּתָה לצום ג' ימים, לילה ויום, יחד ע"ב שעות, כדי להתקשר לשם ע"ב, שדרכו באה הגאולה. [עין בספר 'אמרי בינה' על שיר השירים שכתב קץ על שנת תרס"ו, בין שהיא אחרי שנת הסת"ר, והגיע הזמן לגלוי פנים].

"שקוץ שמים".

וכן רואים מהפסוקים בסוף דניאל שארבעים וחמש שנה קודם הקץ יקרו דברים בנוגע למקום המקדש. כמובא שם (יב, יא) "ומעת הוסר התמיד ולתת שקוץ שמים ימים אֶלף מאתים ותשעים: אשרי המחפה ויגיע לימים אֶלף שלש מאות שלשים וחמשה: ואתה לך לקץ ותנוח ותעמד לגרלך לקץ הימיו". ואם הקץ הוא שנת תשע"ב יוצא שארבעים וחמש שנה קודם היא שנת תשכ"ז שהיתה מלחמת ששת הימים בה זכה עם ישראל לנסים גדולים וחזרו להתפלל בפתל המערבי. ואם נחשב עוד 1290 שנה אחורנית בדברי הנביא, נגיע לתקופה בה הקימו את ה"שקוץ שמים" על מקום המקדש. זה ברור שהשקוץ שומם הכונה לשקוץ של הישמעאלים, כמובא בספר 'לבנת הספיר' (ח"ב על הזהר וארא דף לב) שישמעאל שולטים במקום המקדש 1290 שנה, שזה קרוב ל"ג מאות שנים, כשכר על הברית שישמעאל עשה בגיל י"ג. וכן מובא ברש"י (דניאל יב, ח) שהנבואה הזאת היא הסבר לנבואה של "עדן ועדנין ופלג עדן", וה'אבן עזרא' (שם ז, יח) מבאר את הנבואה של "עדן ועדנין ופלג עדן" על מלכות ישמעאל. וכן מובא ב'פרקי דרבי אליעזר' (פרק ל) שבגוי ישמעאל עתידין לבנות בנין במקום המקדש באחרית הימים. וכתבו לי שהשקוץ שומם הוקם במקום המקדש קצת לפני שנת 679 למנינם, ולא יודעים בדיוק מתי. ושנת 677 למנינם מתחברת לפי החשבון לקץ של תשע"ב. וכתב לי הרב שוורץ שליט"א מנתניה שהיה שקוץ שהוקם בשנת ד' אלפים שצ"ז כמובא בסדר הדורות, אבל היתה תקופה של 82 שנה שהנוצרים כבשו את המקום, ובטלו את השקוץ של הישמעאלים, כמובא ב'ישועות משיחו' לאברבנאל ח"א, ולפי זה שוב מסתים החשבון של 1335 שנה בתשע"ב. וכן שמעתי שהכתוב (בדניאל ט, כז) הוא בלשון רבים "שקוצים משמים" לרמז על שני השקוצים שיש במקום המקדש. וכן "שקוצים" בגימטריא שמות השקוצים אֶל אקצא

ועומאר. וכן שנת ה'תשע"ב במלוי האותיות ה"י תי"ו שי"ן עי"ן ב"ת עם שתי המלים בגימטריא 1335. והוסיף הרה"ג ר' ע' ניימן שליט"א שרואים במציאות בכפת הסלע שהשקוץ שומם, אין מתפללים שם ולא עובדים עבודה זרה, ממש כדברי הפסוק, "שקוץ שמים".

"ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה".

מובא ברמב"ן (בראשית מז, כח) "ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה", כבר הזכרתי כי רדת יעקב למצרים הוא גלותנו היום בידי החיה הרביעית רומי הרשעה, כי בני יעקב הם עצמם סבבו רדתם שם במכירת יוסף אחיהם, אבל ארך עליהם הגלות, וכן אנוחנו עם רומי ואדום הסיבונו ביאתנו בינדס, והגלות ארך עלינו מאד, לא נודע קצו. ואפשר לפרש שלכן כתוב "שבע עשרה שנה", לרמז על ה1700 שנה מתחלת האלף החמישי עד שנת ת"ש שאז הסתיימה תקופת הגלות והתחילה תקופת גאולה בעתה של מאה שנה, כפי שהבאנו מהזהר.

דימונה אותיות יום הדין.

עיין בתקוני זהר מח: שבגוג ומגוג הים הגדול יקבל צבע אדם מרב דם שישפך. ועיין בפסוקים בזכריה (יג, ה), ששני שלישי מהעולם לא ישרד את המלחמה. וכן מובא בספר 'מצמיח ישועה' בשם הגר"מ שטרנבוך שליט"א ששמע מהגר"י אברמסקי זצ"ל שמקבל מהגר"א שבמלחמת גוג ומגוג שלישי עולם יחרב, ועוד שלישי יפגע, ורק שלישי עולם ינצל. וצריך להבין מה ההבדל בין יפגע ליחרב. אולי יפגע, הפונה למלחמה, ויחרב, הפונה לרעידות אדמה וכדומה, וכדלקמן. וכן רואים מהפסוק (זכריה יד, יב) שתהיה מגפה בתוך המלחמה, שתהרג את הגויים שיבאו להלחם על ירושלים. והתאור של המגפה מתאים מאד לתוצאות של הנשק הבלתי קונבנציונלי שקיים בזמננו. ונביא את לשון הכתוב "וזאת תהיה המגפה אשר יגף ה' את כל העמים אשר צבאו על ירושלים המק בשרו והוא עמד על רגליו ועיניו תמקנה בחיהו ולשונו תמק בפיהם". והוסיף הרה"ג ר' י' ש' צור שליט"א ש"המק" בגימטריא כימי ביאולוגי עם המלים והכולל. והוסיף הרה"ג ר' ז' ר' שליט"א שמצינו במדרש רמז על מה שראינו בנימינו שמדינות יצרו לעצמן את הנשק שאבד אותן, כשהיו דליפות מכורים גרעיניים וכדומה, או שמניצרות נשק עבור אויביהן. (ילקוט ישעיה' תלט) על מלכות רביעית גזר שתביא עצים משלה ותשרף בהם לעולם, שנאמר "ונהפכו נחליה לזפת וגו' לילה ויוםם לא תכבה לעולם יעלה עשנה". וכן מובא בשם הרב מפונוביז' (הובא במכתב לספר 'ובא לציון גואל' מהרה"ג ר' אשר זליג רובינשטיין שליט"א) שדרש בשיבת פונוביז' בגיל יום הפפורים, ואמר שתמיד היה קשה לו הנסח 'וכל הרשעה פלה פעשן תכלה', מדוע כעשן. וכשראה את פטריית העשן שיצאה מפצצת האטום מעל יפן, הבין על איזה עשן מדבר. והוסיף ואמר: שהרשעה נמצאת, והעשן נמצא, ועכשו אנו מחכים להבטחה שכל הרשעה פלה פעשן תכלה. וכן יתכן שהשתלשל בגשמיות השם למקום ששם נמצא הכור הגרעיני בארץ ישראל, דימונה אותיות יום הדין. והוסיף הרה"ג ר' י' ש' צור שליט"א שתשע"ב בגימטריא יהיה מלחמה אמריקה איראן. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א, שהנשיא ברק חוסיין אופמה בגימטריא מלחמה גרעינית, ובגימטריא הכתוב "ועשו לי מקדש". והוסיף הרה"ג ר' דוד בן שושן שליט"א שהפסוק (דברים לב, כב) "אספה עלימו רעות חצי אכלה בם". מרמז על הכור הגרעיני האיראני באספהאן. ופסוק זה הוא במספר ה' אלפים תשע"ב במנין הפסוקים מתחלת התורה.

עוד הוספות ורמזים.

כמו כן מובא שם (גליון 'בצילא דמהמנותא' צאנו אמור תש"ע) בשם ספר 'תולדות יעקב יוסף' פרשת כי תשא ששנת תש"א היא שנת קץ. וכן מובא שם בשם האדמו"ר מתולדות אהרן זצ"ל שאחרי השואה אינו עולה בשם זמן, רק דחיה לתקן כמה ענינים, כמו שבעת ימים של מתושלח קודם המבול. כמו כן מובא בספר 'שערי רחמים' (סימן שעה) מהרה"ג ר' חיים שאול דוויק זצ"ל שהיה מגדולי המקבילים בדור הקודם, על שנת ת"ש שהיא שנת קץ, וכעין זה מובא גם בספר 'בית לחם יהודה' (על סבא דמשפטים) מהרה"ג ר' יהודה פתייה זצ"ל. והוסיף הרה"ג ר' מ'ש' שליט"א שהלשון בפסוקים "לקץ", כמו שכתוב (דניאל יב, ג) "ואתה לך לקץ ותנוח ותעמד לגרלך לקץ הימים", (חבוקק ב, א) "ויפח לקץ ולא יכזב", מרמזת על ל' פעמים ק"ץ כמנין 5700 שאז מתחיל תהליך הקץ. וכן הכתוב (תהילים קלב, יז) "שם אצמיח קרן לדוד ערכתי גר למשיחי" בגימטריא ת"ש. וכן פק"ד במלוי האותיות פ"א קו"ף דל"ת בגימטריא תש"א.

מובא בפרוש הגר"א לספרא דצניעותא (פ"א תוכן דבריו בקצרה) בתחלה משיח בן אפרים שהוא עטרת [היסוד], ואחר כך משיח בן דוד, ואז יתבסמו ויתחיל התקון. והוא הכל על ידי חסד דאתגליא בפום אמה שהוא עטרת היסוד ועל ידי החסד נתקנו הכל, וזה סוד פריית הערלה מן המילה, שאז יכרתו כל הסטרא אחרא "בלע המנות לנצח". והוא זמן מלכות דז"א עטרה, שאז יקבו מכה גלגל חמה, שיתגלה בעקב הזה חסד בפום אמה. והוא אור יום הראשון שאדם רואה מסוף העולם עד סופו. והתחלת גלוי העקב שהוא עקבות משיחא, שאז קלפה קודם לפרי והוא סוד הערלה שעל פום אמה יתגברו הקלפות. והן דרגין תתאין דסטרא אחרא, בחינת עקב שלהם והן דרגין דחציפין, בעקבות משיחא חוצפא יסגי. ואחר כך יכרתו הערלה ויתגלה החסד. ובהמשך שם: בפום אמה ששם נתגלה החסד הזה ואז מלאה הארץ דעה כו'. וזהו האור שרואה מסוף העולם עד סופו וזהו "עין לא ראתה אלקים זולתך", וזהו סעדת לוייתו, וידעו וישיגו את בוראם ויהנו מזיו השכינה, והן ד' מאה עלמין דכסופין שיורשין הצדיקים לעתיד לבא, והן ירתין מלוייתו שמתפשט עד ז"א ביסוד, ולכן נקרא יסוד לוייתו שבו גנוזו ובו יתגלה. ואמר שם עתיד הקב"ה לעשות ספה לצדיקים מעורו של לוייתו, שנאמר "התמלא בספת עורו". והשאר פורסו הקב"ה על חומת ירושלים וזיוו מביק מסוף העולם עד סופו והוא אור הגנוז שאדם רואה מסוף העולם עד סופו. ומה שהבאנו לעיל מבשרו וכאן מעורו, [היינו הגר"א שואל, מה יהיה בספה לעתיד לבא העור של הלוייתו, לסכך, או הבשר לאכילה, או שניהם.] הוא סוד גדול ונעלם מאד שמילה נקראת בשר ושם מתגליא החסד בפום אמה, ועורו הוא עור הערלה, והוא בסוד פתנות עור של אדם הראשון שאמרו מושך בערלתו היה. ובתחלה היה פתנות אור, והוא אור הגנוז ואחר כך נכסה בעור ונגנז ולא יגלה עד שיוסר הסטרא אחרא. ועור הזה הוא עץ הדעת טוב ורע, שממנה אכל אדם הראשון ונמשכה ערלתו, ולעתיד יחזר עץ הדעת פלו לקדשה ויהיה פלו הקף לקדשה, בסוד "ונגה לו סביב". וזה סוד הספה ופריסתו על חומת ירושלים ולא יתגלה אלא באלף הששי שהוא יסוד לוייתו ואז יתגלה פום אמה ויבא משיח. רואים מהגר"א שסוד הגאולה הוא התגלות החסד בעטרת היסוד, כפי שבארנו שזה הסוד של שנת החסד תשע"ב, בתוך תהליך המאה שנה, שהוא בבחינת העטרה. ואז יחתכו את הערלה שהם הערב רב, והערלה שהיא סוד העור של הלוייתו, תהפך לטוב

להיות עור המספך, לסכה לעתיד לבא. והבשר של הלוינתן הוא הבשר שבפנים העטרה, בסוד אור פנימי, שהוא סוד אכילת הצדיקים והשגתם לעתיד לבא. ואם נחשב את הגימטריא של עור בשר נקבל ה'תשע"ב. וכן פום אמה בגימטריא תשע"ב. אם מחשבים את המ"ם סופית גם במספר שש מאות, וגם במספר ארבעים, כפי שמחשב הספר 'כתנת תשבץ' על מדרש פליאה.

ומה שהבאנו בשם הר"צ מלובאוויטש זצ"ל שאמר לאחר מלחמת העולם השנייה שסימנו את ברור הניצוצות, ונשאר רק לצחצח את הכפתורים, נראה לבאר על פי הזהר חדש (אחרי נט): שהכפתור מסמל את עטרת היסוד שמזוגת יסוד ומלכות. וכפי שבארנו במאמר 'חשמל דם' שהעטרה שביסוד היא המספר שבע שבמלכות, וכפתור בגימטריא שבע מאות. וכיון שבתחלת המאה סימנו שבע מאות שנה מתחלת האלף, והתחלנו את המאה שהיא בבחינת עטרת היסוד, רמז הר"צ שכבר סימנו את הברורים מג' קלפות הטמאות שהן בבחינת ערלה, והתחלנו את המאה שנה של תהליך הגאולה, שהן בבחינת כפתור שהוא עטרת היסוד, ונשאר רק לצחצח את הכפתורים, בסוד מצות פריעה, שפועלת בקלפת נגה שעל העטרה, לזכך אותה ולגלות את האור. וכן מצינו במדרש (ילקוט דברים תתקנט) "תבואתה לראש יוסף" הוא בא בראש למצרים, והוא יבא בראש לעתיד לבא. וכתוב זה מרמז על עטרת היסוד שהיא בסוד ראש יוסף.

וכן מובא בתפלת הר"ש אוסטרופלי שאומרים בערב פסח. ומה שכתב רבנו הארי" ז"ל: "השם שפו שבו אחז דוד בן ישי, דר"ד ב"ן ישי" גימטריא שם שפו, שבאותו השם דוקא בא דוד בן ישי. ורואים שהגימטריא של דוד בן ישי היא הסוד של ביאת המשיח. וכן תולדות דוד המובאים בסוף מגלת רות, "ואלה תולדות פרוץ פרוץ הוליד את חצרון: וחצרון הוליד את רם ורם הוליד את עמינדב: ועמינדב הוליד את נחשון ונחשון הוליד את שלמה: ושלמון הוליד את בעז ובעז הוליד את עובד: ועובד הוליד את ישי וישי הוליד את דוד", בגימטריא 5775. לפי החשבון שאות מ"ם סופית היא מספר שש מאות ואות נו"ן סופית היא מספר שבע מאות ואות ע' סופית מספרה תשע מאות. וכן בן דויד עם הכולל בגימטריא ה'תשע"ב, אם מחשבים את האות נו"ן סופית גם במספר חמשים, וגם במספר שבע מאות. כפי שמחשב הספר 'כתנת תשבץ' על מדרש פליאה (פנחס). והוסיף הרה"ג ר' יוסף שינברגר שליט"א שהכתוב המרמז על הכנה למלכות שהיא בסוד רחל (בראשית כט, יח) "ויאהב יעקב את רחל ויאמר אעבדך שבע שנים ברתך הקטנה". בגימטריא תשע"ב. וכן מלוי אותיות רח"ל, ר"ש ח"ת למ"ד בגימטריא תשע"א עם האותיות והכולל. והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א ששע"ב בא"ט ב"ח אותיות רחל. או באפן אחר ה'תשע"ב בא"ט ב"ח אותיות קן רחל.

וכן מצינו בגמרא (מגילה יז:) על תפלת העמידה, שקודם מתפללים על קבוץ גלויות, ואחר כך על שיבת השופטים לעשות דין ברשעים, ואחר כך על מעלת הצדיקים, ואחר כך על בגנין ירושלים, ואחר כך על צמח דוד, ואחר כך על תפלה, ועבודה, והודאה, כי כך יהיה סדר הגאולה, קודם יהיה קבוץ גלויות, ואחר כך דין ברשעים והרמת קרן הצדיקים. ואחר כך יבנו את ירושלים, ואחר כך יהיה צמח דוד וביאת המשיח, ואחר כך יזכו לבית המקדש ולתפלה, ולעבודה, והודאה. ובברכת בגנין ירושלים מכוונים על משיח בן יוסף שלא יהרג על ידי ארמילוס הרשע, כדבארנו שבגנין ירושלים הוא הכנה ששיכת לתקופת משיח בן יוסף. ונביא את לשון הגמרא שם וכיון שנבנית ירושלים, בא דוד, שנאמר, "אחר ישובו בני ישראל ובקשו את ה' אלהיהם, ואת דויד מלכם". וכיון שבא דוד, באת "תפלה", שנאמר,

"והביאותים אל הר קדשי, ושמחתים בבית תפלתי". וכינון שבאת תפלה, באת "עבודה", שנגאמר, "עולתיהם וזבחייהם לרצון על מזבחי". וכינון שבאת "עבודה", באת "הודאה", שנגאמר, "זבח תודה יכבדנני". וכן מצינו ברש"י (ישעי' נט, כ) "ובא לציון גואל" כל זמן שציון חרבה עדין לא בא הגואל. והוסיף הרה"ג ר' דניאל הנח שליט"א שקרבן תודה עם האותיות בגימטריא תשע"ה. והוסיף הרה"ג ר' מסעוד אבוהצירא שליט"א שברכת שומע תפלה ר"ת נס"ת תשע"ה. והוסיף הרה"ג ר' י' ש' צור שליט"א ששומע תפלה בגימטריא הכתוב "אני הוי"ה בעתה אחישנה". עם המלים. וכן ספר לי אברך ששאל את הגר"א גניחובסקי שליט"א האם רוחות המלחמה בין איראן, לארה"ב ואירופא בגימטריא אלו, עליהם דבר המדרש (ילקוט ישעי' תצט) אמר רבי יצחק שנה שמלך המשיח נגלה בו, כל מלכי אמות העולם מתגרים זה בזה, וכו'. וחוזר מלך פרס ומחריב את כל העולם, וישראל מתרעשים ומתבהלים ואומר להיכן נבא ונגלך, להיכן נבא ונגלך, ואומר להם בני אל תתיראו כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם מפני מה אתם מתיראים אל תיראו עננים הגיע זמן גאלתכם. ואמר לו שאכן החצי הראשון של המדרש כבר מתקיים, ועכשו מצפים רק לחצי השני שעם ישראל יזעק אל ה' ויבקש את הגאלה. וכן עננים בגימטריא ה' תשע"ב. אם מחשבים את המ"ם סופית גם במספר שש מאות, וגם במספר ארבעים, כפי שמחשב הספר 'כתנת תשבץ' על מדרש פליאה.

אודה מאד לכל מי שישלח לי הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים
ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד נא להשאיר הודעה בתא קולי 0573109982.
או בפקס 0737254480. או במייל fish@neto.net.il

ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.

**ניתן לקבל ללא תשלום בדואר אלקטרוני את מאמר קץ הגאולה בתשע"ב כ330
ראיות על ביאת המשיח בקרוב.
יצא לאור בעימוד מחודש עם פרקים וכותרות. לשלוח בקשה למייל**

**בעזהש"ת יצא לאור סידור לשבת וחול ב' חלקים ברוב פאר והדר
עם ליקוטים מהזהר והרמ"ק [כולל תרגום וביאור דברי הזהר]
ניתן לרכוש במחיר מיוחד אצל המוציא לאור הרה"ג המקובל ר' אברהם
משי זהב שליט"א בטלפון 0527631522 026512515**